

Lingerie en motorleer

Een reis door de Andes

Colofon

ISBN: 978 90 8954 563 3

1e druk 2013

© 2013, Daniëlle Boelens

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Het boek is ook rechtstreeks te bestellen via www.danielleboelens.nl,
al dan niet gesigneerd of met een persoonlijke boodschap.

Foto auteur: Menno van der Meulen

Foto achtergrond omslag: Tammo Witmond

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Lingerie en motorleer

Een reis door de Andes

Daniëlle Boelens

Voor mijn vader, die altijd met mij meereist

1

Querequipa Peru.

Het staat boven op de gevel van het luchthavengebouw, dus ik ben er echt. Eindelijk.

Ik zet voet op Peruaanse bodem en loop met de stroom mee over de landingsbaan naar de entree. Het is heet.

Boven op het gebouw staan mensen vanaf een terras te zwaaien naar bekenden die samen met mij uit het vliegtuig vanuit Lima komen. Ik zwaai terug. Er staat niemand voor mij tussen, maar ik voel me welkom.

Ik kom binnen in een kleine luchthaven. Er is maar één bagageband.

Na een tijdje verschijnt mijn rugzak met daarin al mijn levensbehoeften voor de komende zes maanden. Vlak erna rolt de sporttas met mijn motorkleding de band op.

Rugzak. Sporttas. Check.

Schoudertas. Helm. Check.

Ik ben compleet.

Nadat ik de 16 kilo aan spullen op m'n rug gehangen heb, toon ik mijn welkom-in-Perustempel uit Lima aan de douane, en loop naar buiten.

Er staat een klein Peruaantje te wachten met een vel papier in zijn handen waar op staat: *Mariela, Perú Motors*.

Ik vind het genoeg lijken op *Mariëlle, Motor Trails* om hem de hand te schudden, met hem mee te lopen, mijn rugzak en sporttas in zijn kofferbak te gooien en achter in zijn gedeukte auto te gaan zitten. Mijn schoudertas en helm neem ik mee op schoot.

De hitte van de skai bekleding brandt direct door mijn spijkerbroek heen. Ik ben blij dat hij begint te rijden. De raampjes staan open en de eerste indrukken van Peru stromen naar binnen.

Tijdens de landing van het vliegtuig had ik al een geweldig uitzicht op het kleurrijke Andesgebergte, opgebouwd uit zand in allerlei aardetinten. Het zand naast de weg is van een soort oranje zoals ik heb gezien in Australië.

De straten zijn geasfalteerd maar zanderig, zowel door de droogte als de stroken zand in de berm.

De ooit zo felle kleuren van de huizen en winkelgevels zijn gebleekt door de zon. Veel gevels zijn beschadigd en missen grote stukken pleisterwerk. Toch houd ik ervan. Gepleisterde huizen die met het verstrijken van jaren zo veel meer karakter uitstralen dan baksteen ooit zal kunnen. Direct over de grens van Nederland krijg ik door de witgepleisterde huizen in België en Duitsland al meteen dat buitenlandgevoel.

In mijn gedachten doemt Nederland donker en grijs op. Grijsz lucht, grijze huizen, nat asfalt, drukte, kou, zwarte paraplu's.

November is misschien niet onze meest florissante maand. Ik kijk ernaar uit dat ik de donkere herfst en winter compleet ga mislopen dit jaar.

Hier, aan de andere kant van de evenaar, begint de lente in september.

Op het moment dat ik naar rechts kijk zie ik Hollandse zwart-wit gevlekte koeien met hun pasgeboren kalveren vertrouwd staan grazen in een wat verdorde wei. Magerder en minder glanzend dan de onze, maar onmiskenbaar onze zwartbont. Ik voel me meteen thuis.

Het is druk op de weg, we rijden duidelijk richting centrum. Links en rechts worden we ingehaald door auto's, taxi's en scootertjes. We rijden onder een groot welkomstbord door dat over de verschillende rijstroken heen is gezet: *Bienvenidos a Arequipa*.

Ik glimlach.

Ik ben in Peru.

Dat is altijd zo leuk van vliegen, vind ik. Het heeft soms iets weg van een tijdmachine. Alhoewel... Ik kijk op mijn horloge; 26 uur geleden trok in mijn voordeur dicht in Den Haag. Ik reken uit dat ik al bijna 36 uur wakker ben, op wat korte dutjes in het vliegtuig na op weg van Madrid naar Lima. Het is hier nu drie uur 's middags. De komende uren ga ik nog niet naar bed, om een jetlag te voorkomen. Gek genoeg ben ik niet moe, mijn geest is te gretig bezig met het verwerken van alle nieuwe indrukken.

Ik bekijk het achterhoofd van mijn chauffeur.

Eigenlijk vreemd hoe je in het buitenland zomaar bij een vreemde instapt. Met heel mijn hebben en houden ook. Paspoort, creditcards, pinpassen. Alles dubbel meegenomen en gespreid opgeborgen. Ene helft in mijn schouder-tas, andere helft in mijn rugzak, voor het geval dat ik er van één beroofd word. Heeft lekker veel zin als ik in mijn geheel word ontvoerd. Fotocamera, minilaptop, mp3-speler, smartphone, cash.

Ik heb geen woord met die man gewisseld!

Hij kan me wel god weet waarnaartoe brengen.

Met mijn veilig opgeborgen spullen.

Zou wel een stunt zijn, zeg: landen in Peru en direct van de aardbol verdwijnen.

Wanneer zou ik gemist worden? Ik pak mijn smartphone,

die nog uit staat. Ik kan natuurlijk mijn moeder even laten weten dat ik veilig ben geland en door welk taxinumnummer ik naar het hotel word gebracht. Wel zo veilig. Nog voordat mijn telefoon helemaal is opgestart, herinner ik me dat mijn provider Zuid-Amerika niet ondersteunt.

Geen bereik.

Handig.

Inmiddels rijden we door een woonwijk. Grote pastelkleurige villa's met betegelde terrassen die omheind worden door gietijzeren hekken. Hier en daar staan minder aardig uitziende honden naar mijn taxi te blaffen.

Mijn zwijgzame chauffeur rijdt een doodlopende weg in en houdt halt voor een zonnebloemgeel hotel, waar twintig crossmotoren staan te glimmen in de zon. Hij draait zich om en grijnst trots naar me.

We zijn er.

Kan niet missen.

In het hotel word ik tot mijn verbazing welkom geheten in het Nederlands door een beetje slungelige maar joviale vent, die met een uitgestrekte hand op me af loopt, terwijl de chauffeur mijn bagage naar binnen draagt.

"Hai, jij moet Mariëlle zijn. Ik ben Bart. Welkom in Peru. Heb je een goede vlucht gehad?"

"Ja, prima," glimlach ik, terwijl ik zijn stevige handdruk beantwoord.

Hij wendt zich naar het meisje achter de receptie en vraagt haar in het Spaans de sleutel voor kamer 9.

Bart loopt voor me uit en opent de eerste deur die we tegenkomen. De kamer is ontzettend ruim. Op een donkerhouten vloer staan twee losstaande bedden, een sofa, een eettafel, een enorme houten garderobekast, een koelkast en

er is een open haard. Door de opengeslagen terrasdeuren zie ik een groot gazon, fleurig omzoomd door bloemen en palmbomen.

“Installeer je lekker. Het is nu heerlijk in de tuin. De rest van de groep arriveert vanavond pas in Lima. Ze blijven daar overnachten. Ik verwacht ze morgen in de middag hier.”

Ik kijk de kamer rond en knik verbaasd. Dit is wel het laatste wat ik had verwacht aan te treffen in Peru. Met een hand losjes op mijn onderrug begeleidt Bart me door de terrasdeuren naar de zithoek onder de grote parasol in het midden van het gazon.

“Maar nu eerst een drankje van het huis. Wat kan ik voor je inschenken, een landingsbiertje?”

Een wat voor biertje? Ik ben helemaal geen bierdrinker, maar ineens klinkt het te lekker om af te slaan.

“Ja, graag,” zeg ik terwijl ik met een plof ga zitten.

Zo. Ik ben er!

Bart komt terug met twee hoge glazen bier.

“*Salud*,” proost hij.

“Gezondheid,” klink ik terug.

Het meisje van de receptie komt aanlopen over het gazon met een dienblad gevuld met hapjes. Wat een goed idee. Ik rammel.

“Ha ha, altijd hetzelfde. Mensen die een lange vlucht achter de rug hebben, zijn altijd hongerig,” lacht Bart. Terwijl ik een hap neem vervolgt hij: “Waarom reis je voor de groep uit? Was het vliegtuig vol?”

Ik schud mijn hoofd.

“Nee, ik hoor niet bij de groep. In die zin, ik ga wel met jullie mee, maar zij hebben het hele pakket van de motor-toer door Bolivia geboekt. Inclusief heen- en terugreis naar

Nederland. Ik sluit me alleen de drie weken door Bolivia bij jullie aan. Ik blijf een half jaar in Zuid-Amerika, dus heb andere tickets.”

“Een half jaar?” zegt Bart met opgetrokken wenkbrauwen.

“Dat is het betere werk! Alleen? Kun je zo lang weg uit Nederland? Geen man, kinderen?”

Ik lach. “Mag ik met volle mond praten? Nee, ik heb geen man en kinderen. Ben single. En op mijn werk is het zo veel rustiger geworden in verband met de crisis, dat ze blij waren dat ik voorstelde om een half jaar onbetaald verlof op te nemen.”

“Waar werk je dan?”

“Ik ben autoverkoper bij Volkswagen. Maar we hebben het met de crisis wat minder druk gekregen. Ik kon er dus wel even tussenuit.”

“Autoverkoper! En een motorrijder dus. En een half jaar alleen naar Zuid-Amerika.” Bart lijkt onder de indruk. “Stoere dame!” besluit hij, terwijl hij me knikkend van top tot teen bekijkt.

Ik haal m’n schouders op. Dit gebeurt me vaker. Op de een of andere manier werkt het lustopwekkend bij mannen als je er als vrouw uitziet en mannendingen doet.

“Ach, stoer. Ik weet niet beter. Ik ben opgegroeid met drie grote broers. Zij hadden racebanen, garages en de mooiste autootjes waar ik nooit aan mocht komen. Ze wonnen altijd met alle spelletjes van mij. Mijn ouders waren zo blij dat er uiteindelijk toch nog een meisje kwam, dat ik jurkjes, poppen en balletlessen kreeg. En ik vond het prachtig. Maar slootjespringen ook. En de racebaan en garages van m’n broers ook. En een keertje winnen met knikkeren. Ik heb me jaren afgevraagd wanneer ik gewoon een jongen zou worden, het leek me fantastisch om altijd te winnen.”

Bart trekt lachend zijn wenkbrauwen omhoog.

Hij kan duidelijk niets mannelijks aan me ontdekken.

Op de een of andere manier zit ik op mijn praatstoel na de reis van twintig uur die ik praktisch in stilzwijgen heb doorgebracht.

“Mijn vader reed in een mintgroene Cadillac uit 1957,” vervolg ik. “We bezochten met het hele gezin regelmatig oldtimerbeurzen, waar ik merken, modellen en bouwjaren leerde te herkennen. Het werd een sport om hierin beter te worden dan mijn broers. Het werd iets waarin ik eindelijk van hen kon winnen.” Ik neem een slok van mijn biertje. Smaakt me beter dan in Nederland. Gek.

“Mijn oudste broer zat zowat iedere dag in de schuur aan brommers te sleutelen,” vervolg ik. “Dat heb ik altijd interessant gevonden. Ik kan er niets aan doen. De lucht van olie vind ik gewoon lekker. Hij was zo goed, dat alle jongens uit de buurt hun brommer bij hem brachten, en op een gegeven moment ging ik hem helpen. Dat vond ik leuk, dus ik begon ook samen met mijn vader aan zijn Cadillac. Bij die oude auto’s is de techniek nog simpel. Op mijn 16e kreeg ik de schakelbrommer van mijn jongste broer, die was inmiddels 18 en ging ook motorrijden. Reden mijn vriendinnen op van die schattige Puchies, kwam ik aan op mijn Zündapp. Maar dat was dus wel grappig. Alle jongens van het schoolplein vonden juist mijn brommer cool. En dat ik er zelf aan sleutelde helemaal. Toen viel het kwartje. Als meisje hoef je niet te kiezen tussen pumps of motorlaarzen. Het kan allebei. Toen werd mijn wereld in één klap een stuk groter dan die van mijn broers,” lach ik.

Bart knikt. Hij is nog steeds onder de indruk.

“Mooi, dus ik kan m’n *mechanic* thuislaten deze rit,” glimlacht hij.

Ik kijk hem hoofdschuddend aan.

“Nee hoor, ik ben zo’n tien jaar geleden gestopt met sleutelen, toen alles computergestuurd werd. Niet mijn ding. Toen ben ik de sales ingegaan.” Bart lacht.

“Nou, aan mijn fietsen is niets computergestuurd, je kunt je hart ophalen de komende drie weken, want er gaat nogal eens wat stuk tijdens zo’n rit. Er gaat een pick-up mee met een trailer, die wordt bestuurd door de *mechanic* die achter de groep aan rijdt. Als bezemwagen. En mochten er stukken komen die mensen niet durven te rijden, dan kunnen ze plaatsnemen in de pick-up en kan hun motor zolang op de trailer.”

“Stukken die mensen niet durven te rijden?” vraag ik voorzichtig. “Wordt het zo ruig?”

“Grote delen van deze route heb ik zelf nog nooit gereden. Maar Bolivia staat nou niet echt bekend om zijn goede asfaltwegen. Er zal veel offroad gereden worden. Maar dat is voor jou geen probleem, toch?” Zijn ogen twinkelen.

“Ik heb veel motorrijervaring. Ik heb de afgelopen twintig jaar zowat heel Europa doorkruist op mijn motor. Bergweggetjes, bochten, zelfs circuittrainingen. Maar geen meter door het zand. Op de website stond dat offroad-ervaring niet noodzakelijk was.”

Bart kijkt me verbaasd aan.

“Stond dat er? Bij deze rit? Dat moet een vergissing zijn. Dat krijg je met pilotreizen. Dat moet nog een beetje gefinetuned worden. Maar met twintig jaar rijervaring en een goede mentaliteit kom je een heel eind, hoor.” Hij staat op.

“Ik ga weer wat doen. Relax nog wat. Morgen vertel ik alles, wanneer de rest van de groep er is.” Hij giet de laatste slok van zijn biertje achterover en loopt het hotel in door openstaande deuren naast die van mijn kamer.

Ik pak mijn glas. Hm. Zandbak rijden.

Ik heb al weer spijt van mijn bravoureverhaal.

Ik loop terug naar mijn kamer.

Het is half vijf.

Tijdens mijn tussenstop in Lima heb ik een klein flesje rode wijn gekocht. Ik pak een glas uit de badkamer en schenk mezelf in.

Met de zelfontspanner maak ik mijn eerste foto, terwijl ik proost met de camera. Daar zit ik dan.

Een half jaar alleen op reis door Zuid-Amerika.

Beginnende met een georganiseerde motortocht door Bolivia.

Ik hoop zo dat ik dit leuk ga vinden.

2

*N*a een lange douche trek ik wat luchtigs aan en vraag aan de receptie hoe ver het lopen is naar het centrum. Het meisje wijst het aan op een kaart, geeft die aan me mee en drukt me op het hart dat ik niet mag teruglopen in het donker. “*Tonight, taxi, yes?*”

Alsof ik in het donker dit hotel nog zou kunnen terugvinden. Ik loop door de straten met de kaart in mijn hand en prent iedere hoek in mijn hoofd. Niet verdwalen nu.

Ongeveer tien minuten later kom ik in smalle steegjes met bobbelige keien terecht, met links en rechts kleine toeristenwinkeltjes, wasserettes, internetcafeetjes en kruidenierszaakjes. De meeste zaakjes zijn niet groter dan 15 vierkante meter.

Bij een ATM pin ik mijn eerste nuevo soles uit de muur. Ik heb geen idee wat de koers is. Hoeveel moet ik in godsnaam pinnen? Ik selecteer linksonder in het scherm ‘300’. Aan de opstelling te zien en de bedragen waaruit ik kan kiezen, lijkt het me een middelmatig bedrag.

Aan de overkant van de straat zit een klein internetcafeetje waar ik heen loop. Ik zie een rij computers uit het jaar kruik. De man achter de desk wijst me er een aan. Je moet hier geen smetvrees hebben, zeg. Het toetsenbord is bedekt onder een laag stof en dingen die ik liever niet nader bekijk.

Gmail opent na een minuut of vijf en ik stuur mijn moeder een mailtje over mijn reis en de eerste indrukken. Daarna open ik mijn Facebookaccount en post: “Veilig geland in Arequipa, Peru.”

Ik zou eigenlijk wel de proostfoto erbij willen uploaden, maar de computer is daar vast tegen beveiligd. Ik bekijk nog wat posts van vrienden, als mijn smartphone opeens het geluid maakt van een binnenkomende mail.

Ik zie dat ik WiFi-ontvangst heb hier, en lees het antwoord van mijn mam vanaf mijn telefoonscherm. Dat is handig, daar heb ik helemaal niet bij stilgestaan. Met WiFi ontvang ik gratis internet op mijn telefoon! Leuk.

Via het toetsenbord stuur ik haar gelijk wat terug. Superhandig, die smartphones met touchscreens, maar niet als je echt wat te schrijven hebt.

Arequipa is een schitterend stadje; de grote keien en witte panden brengen me terug naar vroegere tijden. Ik maak een paar foto's van de smalle steegjes met gietijzeren lantaarns. Op een rustig binnenplein ontdek ik een terrasje en bestel koffie.

De schoudertas met heel mijn hebben en houwen gooi ik naast me op een stoel. Terwijl ik op de koffie wacht, herinner ik me een hoofdstuk in mijn reisgids over de veiligheid in Peru. "Ga nooit alleen pinnen, of doe het in het zicht van politie." Niet aan gedacht. "Bekleed de binnenkant van je rugzak met kippengaas, zodat de bodem er niet uitgesneden kan worden." Dat soort dingen.

Berovingen, ontvoeringen, al dan niet bewapend; het kwam allemaal aan bod. Als mijn koffie arriveert, pak ik mijn tas toch maar op schoot.

Kijk me zitten dan. Wereldreiziger.

Ik haal de reisgids uit mijn tas en lees wat over de stad waar ik ben.

Arequipa ligt op 2325 meter hoogte, aan de voet van drie grote vulkanen: Misti, Chachani en Pichu Pichu. In 1600 is de stad totaal verwoest door een uitbarsting van de vulkaan Huaynaputina. Door de eeuwen heen is de stad geteisterd door diverse vulkaanuitbarstingen en hevige aardbevingen.

De laatste vond plaats in 2001 (7,9 op de schaal van Richter).

Juist de hevige aardbevingen liggen ten grondslag aan de grootste veranderingen in de ontwikkeling van de architectuur in Arequipa.

Grofweg zijn er vijf invloeden te onderscheiden: de oprichting van de stad (1540-82), barok (1582-1784), rococo en neorenaissance (1784-1868), modern empirisme en neoclassicisme (1868-1960) en contemporary design. Het roze- en parelkleurig vulkanisch gesteente dat in overvloed aanwezig was, bleek een ideaal gesteente om enige weerstand te bieden tegen de aardbevingen. Het gesteente is zacht, licht, thermisch en stootvast. Pas later bleek de grote esthetische waarde van de 'Witte Stad'. In 2000 is het historische centrum van Arequipa bijgeschreven op de Werelderfgoedlijst van Unesco.

Ik lees verder over een grote kathedraal aan het Plaza de Armas, wat mijn nieuwsgierigheid wekt. Op de plattegrond zie ik dat ik vlakbij ben. Mooi.

Wanneer ik het bonnetje pak van de koffie om af te rekenen, zie ik er een WiFi-code op staan. Super, dan kan ik even kijken of ik al reacties heb op mijn Facebookpost.

Ik zoek m'n telefoon.

Ik graai in mijn tas en zoek terwijl mijn hart harder begint te slaan.

Dit meen je niet.

Ben ik beroofd? Nu al?

Broekzakken, tasvakken, niks, niks, niks.

What the fuck?

Wat heb ik met m'n telefoon gedaan?

Wanneer had ik hem voor het laatst?

Bij de internetwinkel! Ik heb hem naast het toetsenbord laten liggen!

Ik kijk op het bonnetje hoeveel ik schuldig ben. Gelukkig heb ik bij de internetwinkel wat wisselgeld ontvangen, dat ik op het schoteltje leg.

Kan ik die winkel nog terugvinden?

Fuck, fuck, fuck, echt weer wat voor mij om op de eerste dag mijn telefoon kwijt te raken. Die is natuurlijk allang weg. Het was daar hartstikke druk. En een smartphone is al helemaal een hebedding, vooral in dit soort landen.

Muts! Ik kan mijn eigen chaos zo vervloeken.

Ik vind de internetwinkel en stier naar binnen.

"Did you find my telephone?" vraag ik buiten adem.

Valt niet mee op die hoogte hier.

Even lijkt het alsof hij me niet verstaat.

"Telephone?" vraag ik nog eens terwijl ik mijn hand naar mijn oor breng.

Hij trekt een laatste open en overhandigt vriendelijk de telefoon aan mij. *"Gracias!"* roep ik uit de grond van mijn hart. Ik kan hem wel zoenen, maar dat lijkt me ongepast.

Bovendien mist hij een paar tanden.

"Gracias," zeg ik daarom nog maar een keer, terwijl ik blij met mijn telefoon schud.

Tot zover de onveiligheid van Peru. In Nederland was mijn telefoon mooi pleite geweest.

Ik wandel verder richting Plaza de Armas. De straten van Arequipa lijken hier samen te komen en leiden om een groot, vierkant plein heen. Over het plein lopen paden afgewisseld door stukken gazon, bloemen, palmbomen, bronzen

lantaarnpalen, een grote fontein en allerlei bankjes. Tout Arequipa komt hier bijeen om te kletsen, te spelen of om iets aan de man te brengen.

Om het plein heen loopt een witte galerij met twee verdiepingen pilaren met arcadebogen. Eromheen staan kolossale koloniale gebouwen. Dit is prachtig!

Eén zijde van het plein wordt volledig in beslag genomen door de kathedraal. Op zijn minst 300 meter.

Een imposante kerk, opgetrokken uit het witte vulkanische gesteente waar het stadje zo beroemd om is geworden. Het is echt een indrukwekkend bouwwerk, ondersteund door tientallen pilaren die fijntjes zijn afgewerkt met tierlantijntjes. Twee enorme torens met opengewerkte bogen sieren het dak.

Ik besluit om een bankje uit te zoeken op het plein met uitzicht op de kathedraal, zodat ik mijn reisgids erop kan naslaan. Geweldig, dit. Achter de kathedraal is nog net de besneeuwde bergtop te zien van een vulkaan.

De kathedraal is gebouwd in 1556, afgebrand in 1844 en herbouwd in 1868. Daarna wat herstelwerkzaamheden na al dan niet hevige aardbevingen.

Neorenaissance stijl met Franse invloeden. Bezit naar verluidt het grootste orgel van Zuid-Amerika, dat is geschonken door België.

Al die Europese invloeden aan de andere kant van de wereld, daar sta je toch ook nooit bij stil.

Het is mogelijk om de kathedraal te bezoeken, maar het is al laat en ik lees dat je er minstens twee uur voor moet uittrekken.

Andere keer.